

1

Крізь дзеркало

Корделія Лю влаштувалася на своєму звичному місці й стала чекати, коли з'явиться привид. Довкола панувала тиша. Ще двадцять хвилин — і все зміниться: під'їдуть автобуси й звільняться від свого звичного вантажу з юрм учнів, — але доти школа Тіні здавалася її особистим прихованим світом. Тут було добре. Затишно. Але вже не так, як раніше. Корделії неабияк бракувало захопливих пошуків світлоключів і того відчуття повного блаженства, яке вона переживала, відсилаючи чергову примару до Світла.

Вона сумувала за почуттям власної потреби.

Торік її геніальна подруга Агнеса побудувала машину, що назвали «Визволитель». Цей пристрій притягував духів до дзеркальної галереї й відсилав до їхнього Світла автоматично, без участі Корделії. Здавалося, дівчина мала б радіти! Але замість того, щоб

знайти собі нове хобі, в якому не доводилося б повсякчас ризикувати життям, Корделія продовжувала приходити до галереї вранці кілька разів на тиждень, сподіваючись застати якусь примару, що вирушає до Світла, й замалювати її обличчя у своєму скетчбуку. Якщо Корделія не може більше допомагати духам школи Тіні, то може принаймні зберегти їх у пам'яті. Це однаково краще, аніж нічого.

Дівчина сиділа, обійнявши себе за коліна, і роззиралася довкола. Чорні завіси, які колись приховували дзеркала, прибрали, виставивши разюче оздоблення рам: коване залізо із візерунком у вигляді осіннього листя, горіхове дерево з філігранно вирізьбленими сценами з якоїсь давно забутої казки, коло з подрібнених скелець, обточених морем. Жодне дзеркало тут не було схоже на інше, але кожне натякало на таємничі історії, які краще слухати при тьмяному світлі свічок. Корделія подумала, що те саме можна було б сказати й про дівчину, яка відбивалась у цих дзеркалах: уперто випнуте підборіддя, чорні очі, дорослі не за роками від безлічі таємниць, яких тринадцятирічній дівчинці не варто було б знати, і сережки-коали, бо коали такі милі!

Ранок минув даремно: жодної примари. Корделія витягла з рюкзака термос чаю з молоком і ковтнула теплої білуватої рідини, дозволяючи їй прогнати вранішній холод. Узимку в школі Тіні всюди було морозно — а чого ще очікувати від старого маєтку, зі

щілин якого віяли протяги, — але в галереї дзеркал панував особливий холод. Агнеса вважала, що портали до Світла, які постійно прочиняються й зачиняються, виснажують «трансцендентну термоізоляцію» між світами, просто як у старому вікні з утеплювачем, що потріскався. Агнеса планувала серії експериментів, щоб перевірити цю гіпотезу. А Корделія просто вдягалася тепліше.

Вона допивала другу чашку, коли до галереї заплив чоловік. Його ноги в чоботях висіли за декілька дюймів від підлоги.

Чоловік, здавалося, не заперечував, що невидима сила «Визволителя» тягне його вперед. Навпаки, судячи з виразу його обличчя, він точно чекав чогось дуже приємного: наче людина, що стоїть на траволаторі в аеропорту, а попереду в нього літак і відпустка. Корделія витягнула з рюкзака свій скетчбук з олівцем, мало не перевернувши термос, і прогорнула сторінки із цілою купою привидів, вишукуючи чистий аркуш. Вона попрямувала за новеньким, малюючи на ходу. «Років п'ятдесят чи трохи більше. Ум'ятинка на переніссі — певно, був заламаний ніс? Пасмо волосся, що прикриває лисину». Корделія лишень кількома грубими лініями замальовувала постать привида, намагаючись закарбувати в пам'яті якомога більше деталей, щоб завершити малюнок пізніше. Зараз найголовніше — працювати якомога швидше. Якщо «Визволитель» спрацює як зазвичай, вона має лише декілька хвилин.

Привид зупинився перед дивною форми дзеркалом, рама якого була зібрана з кісток якогось масивного звіра. Тіло Корделії вкрилося сиротами: дзеркало почорніло. Його поверхня стала рідкою, наче розплавлені тіні. Уже не вперше Корделія замислювалась над тим, що станеться, якщо засунути руку в портал. Робити цього вона, звісно ж, не збиралась. Навіть її допитливість мала свої межі.

— Вам нема чого боятися! — промовила вона, підбадьорливо усміхнувшись привида. — Ви навіть отямитися не встигнете, як будете вже на місці.

Чоловік не звертав на дівчину жодної уваги. Він не зводив погляду із дзеркала, а дзеркало перебирало можливі варіанти Світла, добираючи найбільш підходящий. Новорічна ялинка до небес, оточена колом людей, що веселяться й святкують? Будиночок біля озера, чиста блакить неба, гамак? Розмиті від швидкості спорткари, ревісько двигунів, вереск шин?

Корделія звично вивчала покійника, намагаючись підібрати йому світлоключ. Доки не побудували «Визволителя», це був єдиний спосіб звільнити примару: знайти потрібну річ, яка відкриє Світло. Вигляд привида слугував їй підказкою. Наприклад, заплямована соусом футболка могла означати, що людині потрібен фартух чи серветка... або останній шматочок піци. Для дівчинки в червоній шапочці світлоключем могла бути книжка казок або кошик із пиріжками.

Корделія обожнювала розгадувати ці маленькі таємниці!

Але тепер усьому цьому настав край.

У зовнішності чоловіка перед нею жодних підказок не знайшлося: у ньому не було зовсім нічого примітного. Відтоді як з'явився «Визволитель», це стало радше нормою. І в цьому, на думку Корделії, був сенс. У школі Тіні нічого не відбувалося без причини, і оскільки «Визволитель» так чудово виконував свою роботу, допомога Корделії більше не була затребувана.

Через це дівчина почувалася жалюгідною нікчемою.

Почулося цокотіння каблуків. Корделія обернулась і побачила, як до галереї заходить докторка Рокені, директорка школи Тіні. У вільних штанах, блейзері й оксамитовій блузі вона була більше схожа на директорку фірми, а не середньої школи в Нью-Гемпширі. Оправа окулярів кольору морської хвилі ідеально доповнювала її костюм.

Докторка Рокені з острахом глипнула на примару й обійшла чоловіка широкою дугою.

— Не варто тобі стояти так близько, — зазначила вона.

— Та він же не здатний завдати шкоди!

— Він *здається* не здатним зашкодити. Ніколи не знаєш, чого від них очікувати.

Корделія дипломатично зробила крок назад. Відтоді як торік у докторку Рокені вселився привид, вона

сторожко й знервовано реагувала на привиди, і Корделії не хотілося її засмучувати.

Директорка зазирнула в скетчбук.

— Знаєш, можна ж малювати не тільки це. Деревя, гори, живих людей.

Корделія стенула плечима.

— Просто містер Кін нещодавно згадував, яка ти талановита, — продовжувала докторка Рокені. — Він каже, що пропонував допомогти тобі скласти портфолію, щоб наступного року, коли перейдеш до старшої школи, ти могла одразу вступити на просунутий курс із малювання. І дуже розчарований, що ти не пристала на його пропозицію.

— Я поговорю із ним найближчим часом.

— Тільки от часу майже не залишилось. Уже січень. Не встигнеш озирнутися — і вже випускний. Ти — обдарована, Корделіє. Не змарнуй свого дару.

— Так, — Корделія промовисто глянула на примару. — Я, власне, і не маю наміру марнувати свої здібності — жодні з них.

Усмішка осяяла обличчя чоловіка: дзеркало зрештою показало те Світло, яке було йому до душі: студентське містечко, кам'яні будівлі, сповиті плющем, групки студентів, що поспішають з одного заняття на інше... Привид зробив крок у портал. Корделія ледве встигла побачити, як він зникає: юнак із рюкзаком із книжками на одному плечі, — а тоді студентське містечко змінилося її власним

відображенням. Дзеркало знову стало просто дзеркалом.

Напружено підняті плечі докторки Рокені помітно розслабились.

— Мушу бігти, — кинула Корделія, закриваючи скетчбук. — У нас сьогодні екскурсія. І, до речі, я тут дещо прочитала... А ви знали, що в «Гедеоновому ковчегу» мешкає привид?

— Звісно, знаю. Це привид, який не здатний завдати шкоди, і його не бачили вже понад рік. Тільки через це я й погодила цю екскурсію. До того ж це дивовижне місце. Дивне, але дивовижне.

— Може, я побачу цю примару, — промовила Корделія.

Докторка Рокені протяжно зітхнула.

— Корделіє, ми ж обговорювали це вже тисячу разів! — промовила вона. — Твій Зір працює тільки в школі Тіні.

— Ви ж щойно сказали, що примару не бачили вже понад рік. А це означає, що колись хтось її таки бачив.

— Як миттєвий проблиск. Це розрив тканини світобудови, а не справжній Зір.

— Та все ж це можливо. Наприклад, Елайджа Тінь бачив привиди усюди.

— Елайджа був рідкісним винятком. Якби ти й справді була здатна бачити примар усюди, як гадаєш, невже ти про це й досі не здогадалася б?